

om den gamle Kong Seleukos, der afstod sin skønne Hustru Stratonike til Sønnen Antiochos, der hentæredes af Kærlighed til Stifmoderen, men jeg tror, at en moderne Seleukos ikke vilde virke rørende, men kun forargeligt. Jeg kunde ikke gaa med til, at en Gentagelse af denne Historie fandt Sted i Danmark og i vor Tid.

Derimod stiller jeg mig anderledes, hvis der er Spørgsmaal om Personer, der er hinanden besvoglede i den rette Linie, naar Svogerskabet er ulovligt, naar det altsaa ikke er Ægteskab, men en Kønforbindelse udenfor Ægteskab, der har stiftet Svogerskabsforbindelsen. Det kan være, at den Kønforbindelse, der er Tale om, skønt den ikke er Ægteskab, dog har haft en varig, indgaaende Karakter, og i saa Fald mener jeg, at der her bør være Tale om en Ægteskabshindring. Jeg mener, at naar en Mand selv udenfor Ægteskab har levet en Aarrække sammen med Moderen, bør han ikke senere have Lov til at gifte sig med Datteren. Anderledes derimod, hvis den Kønforbindelse, der har stiftet Svogerskabet, er af ganske løs og forbigaaende Karakter. Jeg vil f. Eks. mene, at det vilde være urigtigt at afskære en Mand og en Kvinde fra at søge det Ægteskab, der for dem rummer Livets Lykke, fordi Manden for en halv eller en hel Snes Aar siden som Student er blevet forført af den kvindelige Parts Moder, der nu allerede en Række Aar har været død og borte. Jeg mener altsaa, at Forholdet kan stille sig forskelligt, efter som den faktiske Stilling er, og Følgen deraf vil da være, at jeg paa dette Omraade finder, at Forbudet bør være dispensabelt. Jeg har her Medhold i det kirkelige Udvalg, der dog vil gaa noget videre. Det kirkelige Udvalg mener, at der her bør gives et absolut Forbud mod Ægteskab. Saa vidt gaar jeg ikke. Jeg kan meget godt tænke mig, at der i dette Forhold aabnes Adgang til Dispensation. Den behøver endda ikke at være betinget af ganske særlige Omstændigheder. Endelig vilde jeg i Overensstemmelse med det tidligere Lovforslag og med det kirkelige Udvalgs Ønske gerne have et dispensabelt Forbud mod Ægteskab med Brøders eller Søsters Slægtninge i nedadstigende Linie. Der kan naturligvis her kun være Tale om et dispensabelt Forbud, men jeg mener, at man af flere, navnlig racehygiejniske, Grunde bør opstille et saadant. Ganske vist lægger jeg ikke særdeles Vægt paa dette Punkt.

Jeg kommer saa til Bestemmelsen i § 25, hvor det hedder, at man fremtidig skal kunne faa Kongebrev efter samme Reg-

ler som dem, der hidtil har været gældende, hvorimod det tidligere Lovforslag kun vilde give Adgang til Kongebrev under særlige Omstændigheder. Her maa jeg sige, at jeg foretrækker det tidligere Lovforslag. Det forekommer mig, at naar man nu vil give faste, klare, bestemte Regler for Ægteskabets Indgaaelse, bør de ikke kunne fraviges, blot fordi et Par Ægtefolk vil betale et Gebyr. Der skal være virkelige materielle Grunde til Fravigelsen.

Under Behandlingen af det tidligere Lovforslag havde jeg Anledning til udførligt at udtale mig om Skilsmisseglerne. Jeg fremhævede da, at Ægtefolket efter sit Væsen er en livsvarig Forbindelse, og at man saavel af Hensyn hertil som af Hensyn til Børnene maa være meget varsom med at indrømme Skilsmisse. Det maa altid siges at være en Ulykke, naar et Ægteskab opløses ved Skilsmisse, og man bør derfor kun indrømme Skilsmisse, hvis man derved kan undgaa en endnu større Ulykke. Ud fra det Synspunkt mente jeg, at det tidligere Lovforslag gik for vidt i Retning af at indrømme Skilsmisse baade med Hensyn til de materielle Skilsmissegrunde og med Hensyn til de Frister, der paa forskellige Punkter skal iagttages. Endelig er det ogsaa et Spørgsmaal, om man skal være saa villig til uden videre at give Adgang til Ægteskab for den fraskilte, navnlig for Ægteskabsbryderen. Forslaget har, siden det sidst blev behandlet her, været forelagt det kirkelige Udvalg, og dette har gjort ganske de samme Betragtninger gældende, som jeg i sin Tid tillod mig at fremsætte. Den højtærede Minister har imidlertid kun i en meget ringe Grad fulgt det kirkelige Udvalgs Indstilling. Han har forlænget den normale Frist mellem Separation og Skilsmisse fra 1 til 1½ Aar, men ellers har han ikke taget videre Hensyn til det kirkelige Udvalgs Forslag. Jeg mener, at Lovforslagets Regler paa dette Omraade trænger til en meget nøje Gennemgang. Hele dette Afsnit bør optages til en ny og selvstændig Prøvelse ud fra de Grundsætninger, jeg før tillod mig at nævne.

Saavel i det tidligere Lovforslag som i det foreliggende er det bestemt, at Ægteskabssager skal behandles for lukkede Døre og ikke maa refereres offentligt. Jeg har allerede tidligere udtalt min fulde Tilslutning dertil, og jeg fastholder naturligvis dette. Det Spørgsmaal, der bliver Tale om, er egentlig kun, hvorledes man skal forholde sig med Dommen. Det oprindelige Forslag gav her Frihed til at gengive Dommen. Under Behandlingen i Folketinget for 1½ Aar siden blev dette begrænset der-